

Arrest

nr. 106 510 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers Temirkhan MIRZOEV en Khava MIRZOEVA en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT, die tevens verschijnt voor verzoekers Shamsudin MIRZOEV en Assadula MIRZOEV en Abdullah MIRZOEV en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, T. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde samen met uw vrouw K. M. (ov X) in Sleptovsk (Ingoesjetië).

Op 20/10/2004 liep een ruzie tussen uw broer en zijn zakenpartner uit de hand. In het gevecht dat erop volgde schoot uw broer op zijn zakenpartner.

Hierna werd uw vader tot 2 maal door een kennis opgebeld. De eerste maal om hem te informeren over de schietpartij en de tweede maal met het nieuws dat de zakenpartner in het ziekenhuis was overleden. Hierna besloot hij dat u en uw gezin het huis moesten ontvluchten.

In de vroege morgen vertrokken u en uw vrouw naar uw oom.

Diezelfde dag kwam de familie van de vermoorde zakenpartner van uw broer naar jullie huis en stelde dat uw broer zich binnen een week moest verantwoorden of er zouden maatregelen tegen u worden getroffen.

Hierna verbleven jullie nog enige tijd bij uw tante en bij een vriend van u.

In juni 2005 vertrokken u en uw gezin van bij uw oom uit Rusland en reisden naar Polen waar jullie een verblijfsvergunning kregen.

Terwijl u in Polen was hoorde u van uw vader dat uw broer officieel door de Russische autoriteiten werd opgespoord en dat de dreigementen vanwege de familie van de vermoorde zakenpartner van uw broer bleven aanhouden.

U hoorde eveneens dat een familielid van de vermoorde zakenpartner in Polen was.

Op 6/03/2008 vertrok u samen met uw gezin vanuit Polen naar België en jullie kwamen er de dag nadien aan.

U en uw vrouw dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 9/12/2008 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen daar Polen overeenkomstig de DublinII-verordening van de Europese Commissie verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvragen.

Op 30/11/2012 dienden u en uw vrouw een nieuwe asielaanvraag in.

Om jullie asielmotieven te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen van de kinderen, de huwelijksakte, uw rijbewijs, de Poolse verblijfsvergunningen (pobytkarten dd.2008) en een Belgisch medische attest.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetjië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetjië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal contact opnam met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over uw verblijfsstatuut in Polen.

Uit de informatie van de Poolse autoriteiten en informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat u heden nog steeds een verblijfsstatuut hebt in Polen, dit gezien het feit dat het statuut voor onbepaalde duur is en er in de informatie van de Poolse autoriteiten dd. 14.02.2013 geen melding wordt gemaakt van een intrekking van uw verblijfsstatuut. Dit statuut is gebaseerd op de toekenning van de 'tolerated stay' op 27/03/2006.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat dit een apart, nationaal beschermingsstatuut is, dat niet gebaseerd is op de Conventie van Genève of Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Ministers van de Europese Unie.

Bijgevolg zullen in onderhavige beslissing de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld worden ten aanzien van de Russische Federatie.

U verklaarde Rusland te zijn ontvlucht omwille van een bloedwraak die tegen u werd uitgesproken.

Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Zo werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken.

U verklaarde dat uw broer zijn zakenpartner in de namiddag had neergeschoten en dat uw vader diezelfde avond gebeld werd door een kennis van uw broer om hem van het incident op de hoogte te stellen.

Op dat ogenblik wist die kennis niet dat de persoon in kwestie was overleden. U stelde dat uw vader dit pas de dag nadien te weten kwam toen de familie van de vermoorde persoon naar jullie huis kwam (CGVS p.5).

Later in het gehoor verklaarde u echter dat uw vader al voor het bezoek van de familie van de overledene wist dat de persoon in kwestie was gestorven omdat uw vader die voorgaande nacht nog een tweede telefoon had gekregen met het nieuws dat hij was overleden. Hierna stuurde hij u en uw gezin naar uw oom (CGVS p.8).

Toen u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd ontkende u dit te hebben gezegd of dat u de vraag verkeerd had begrepen (CGVS p.9).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de vraag in de desbetreffende passage (CGVS p.5) niet voor verkeerde interpretatie vatbaar was.

Zo werden er u eerst vragen gesteld over het telefonische contact op de avond van de vechtpartij tussen uw vader en een vriend van uw broer S. Over de inhoud van dat telefoongesprek gaf u aan dat aan uw vader toen gemeld was dat er een vechtpartij was geweest, dat er schoten waren gevallen en dat er een gewonde naar het ziekenhuis werd gebracht.

Vervolgens werd u de vraag gesteld of die vriend toen al wist dat het slachtoffer overleden was, waarop u antwoordde dat hij dat toen nog niet wist maar dat de volgende dag de verwanten van het slachtoffer zich bij u thuis hadden gemeld.

Op de daaropvolgende vraag of dat het moment was waarop uw vader en u te weten kwamen dat het slachtoffer overleden was, antwoordde u bevestigend.

Bijgevolg kan u geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Hiermee samenhangend verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat de familie van de vermoorde persoon nog diezelfde avond van het incident naar jullie huis kwam om een bloedwraak aan te kondigen (DVZ vragenlijst 3.5).

Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat ze pas de volgende dag - in de voor- of in de namiddag - naar uw huis waren gekomen (CGVS p.5-6).

Bijgevolg bent u tegenstrijdig over zowel de dag als over het tijdstip waarop de bloedwraak werd aangekondigd.

Toen u met de verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u niet te weten waarom dit zo stond genoteerd (CGVS p.10).

Niettemin werden uw verklaringen u in het Russisch voorgelezen en verklaarde u zich middels uw handtekening akkoord met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf u aan de start van het CGVS asielgehoor aan dat er geen problemen waren tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.1).

Bijgevolg kan u wederom geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid geven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegt betreffende het strafonderzoek dat tegen uw broer zou lopen.

U stelde dat u van uw vader hoorde dat uw broer officieel door de autoriteiten werd gezocht voor moord.

Ondanks uw vermoeden dat hij uit zelfverdediging handelde verklaarde u dat hij voor moord werd gezocht (DVZ vragenlijst 3.5, CGVS p.7, 11). Bijgevolg is het belangrijk te weten waarom hij van moord wordt beschuldigd en in welke omstandigheden de schietpartij plaatsvond.

U kon echter niet concreet zeggen waarom u dacht dat uw broer uit zelfverdediging handelde (CGVS p.11).

Verder kon u niet zeggen waar het incident had plaatsgevonden. U stelde enkel dat het misschien in Nazran was omdat uw vader u dit misschien had verteld.

Waar in Nazran dit incident had plaatsgevonden kon u niet zeggen (CGVS p.6, 10).

U kon verder niet zeggen of de vrienden van uw broer door de autoriteiten werden ondervraagd ondanks het feit dat zij getuige waren van het schietincident en dat dergelijke getuigenissen u meer informatie konden bieden over de omstandigheden waarin het schietincident had plaatsgevonden.

Of uw familie een advocaat voor uw broer had aangenomen wist u evenmin te vertellen ondanks het feit dat hij officieel van moord zou zijn beschuldigd.

Toen u ten slotte gevraagd werd hoe uw vader te weten kwam dat uw broer officieel voor moord werd gezocht stelde u dat hij enkel had gezegd dat uw broer werd opgespoord en dat u geen bijkomende vragen heeft gesteld (CGVS p.7-8, 11).

Een dergelijke onwetendheid en desinteresse aangaande de strafzaak die tegen uw broer werd opgestart is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Ter bevestiging van uw verregaande vaagheid kan nog worden opgemerkt dat u er ook geen idee van had welk familielid van de door uw broer gedode persoon zich in Polen bevond (CGVS p.12).

Voorts kan erop worden gewezen dat u geen enkel bewijsstuk aanbrengt dat uw vervolgingsvrees kan staven. Zo legt u geen enkel begin van bewijs neer dat die persoon effectief werd gedood en dat uw broer officieel voor moord wordt opgespoord.

Indien er daadwerkelijk een strafzaak tegen uw broer was opgestart kan worden verwacht dat u dit kan staven met bewijsstukken – u wist zelfs niet of er convocaties voor uw broer waren toegekomen (CGVS p.7).

Ten slotte kan bijkomend nog worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met de informatie die in uw internationaal paspoort vervat zit.

Zo verklaarde u dat u noch uw vrouw sinds november 2004 nog in Ingoesjetië waren geweest (CGVS p.3, 9).

De afgiftedatum van jullie internationale paspoorten zijn echter respectievelijk 11/06/2005 en 21/05/2005 en u verklaarde dat deze in Ingoesjetië werden afgehaald (CGVS p.13).

Toen u ermee geconfronteerd werd dat u voordien had verklaard dat u noch uw vrouw sinds november 2004 in Ingoesjetië waren geweest verklaarde u dat uw vader deze paspoorten had opgehaald en waarschijnlijk ondertekend in uw naam (CGVS p.13).

Echter dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat dergelijke documenten in regel persoonlijk dienen te worden afgehaald. Het spreekt daarbij voor zich dat zulk paspoort dient te worden ondertekend door de houder zelf.

Bijgevolg zijn er ernstige vermoedens dat, in tegenstelling tot uw bewering, u na november 2004 wel nog in Ingoesjetië bent geweest.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

Jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen van de kinderen, de huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De pobytkarten van jullie gezin geven aan dat jullie in 2008 een verblijfsvergunning hadden in Polen dewelke 1 jaar geldig was wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.5).

Geen van jullie beiden kon echter zeggen waarop deze verblijfsvergunning is gebaseerd (CGVS p.5,

CGVS vrouw p.3) en bovendien zijn dergelijke documenten weinig relevant voor de inschatting van jullie actuele vervolgingsvrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Het Belgische medische attest van uw vrouw geeft aan dat zij psychologische problemen heeft omwille van een miskraam die zij in Polen had. Uit het attest kan niet worden opgemaakt dat haar psychische problemen een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, K. M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. M., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U werd op 01/11/1983 te Urus Martan geboren en bent getrouwd met T. M. (ov 6.230.318).

Gezien de bloedwraak die tegen uw man was uitgesproken ontvluchtte u samen met uw man in juni 2005 Rusland en reisden naar Polen waar jullie een verblijfsvergunning kregen.

Op 6/03/2008 vertrok u samen met uw gezin vanuit Polen naar België en kwamen er de dag nadien aan. U en uw man dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

In deze werd een beslissing van weigering van verblijf genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken daar Polen overeenkomstig de DublinII-verordening van de Europese Commissie verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvragen.

Op 30/11/2012 dienden u en uw man een nieuwe asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u medische problemen hebt.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal contact opnam met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over uw verblijfsstatuut in Polen.

Uit de informatie van de Poolse autoriteiten en informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat u heden nog steeds een verblijfsstatuut hebt in Polen, dit gezien het feit dat het statuut voor onbepaalde duur is en er in de informatie van de Poolse autoriteiten geen melding wordt gemaakt van een intrekking van uw verblijfsstatuut.

Dit statuut is gebaseerd op de toekenning van de ‘tolerated stay’ op 19/11/2007.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat dit een apart, nationaal beschermingsstatuut is, dat niet gebaseerd is op de Conventie van Genève of Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Ministers van de Europese Unie.

Bijgevolg zullen in onderhavige beslissing de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld worden ten aanzien van de Russische Federatie.

Aan de hand van uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat de door u opgeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U stelde immers dat er geen behandeling voorhanden was in Tsjetsjenië en Ingoesjetië en dat u geen pogingen ondernomen hebt om te kijken of dergelijke behandeling ergens anders in Rusland voorhanden was (CGVS p.7-8).

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U baseert uw asielaanvraag voor het overige op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot T. M. (CGVS p.4).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetieë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetieë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal contact opnam met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over uw verblijfsstatuut in Polen. Uit de informatie van de Poolse autoriteiten en informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat u heden nog steeds een verblijfsstatuut hebt in Polen, dit gezien het feit dat het statuut voor onbepaalde duur is en er in de informatie van de Poolse autoriteiten dd. 14.02.2013 geen melding wordt gemaakt van een intrekking van uw verblijfsstatuut. Dit statuut is gebaseerd op de toekenning van de 'tolerated stay' op 27/03/2006. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat dit een apart, nationaal beschermingsstatuut is, dat niet gebaseerd is op de Conventie van Genève of Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Ministers van de Europese Unie. Bijgevolg zullen in onderhavige beslissing de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld worden ten aanzien van de Russische Federatie.

U verklaarde Rusland te zijn ontvlucht omwille van een bloedwraak die tegen u werd uitgesproken. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Zo werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken.

U verklaarde dat uw broer zijn zakenpartner in de namiddag had neergeschoten en dat uw vader diezelfde avond gebeld werd door een kennis van uw broer om hem van het incident op de hoogte te stellen. Op dat ogenblik wist die kennis niet dat de persoon in kwestie was overleden. U stelde dat uw vader dit pas de dag nadien te weten kwam toen de familie van de vermoorde persoon naar jullie huis kwam (CGVS p.5). Later in het gehoor verklaarde u echter dat uw vader al voor het bezoek van de familie van de overledene wist dat de persoon in kwestie was gestorven omdat uw vader die voorgaande nacht nog een tweede telefoon had gekregen met het nieuws dat hij was overleden. Hierna stuurde hij u en uw gezin naar uw oom (CGVS p.8). Toen u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd ontkende u dit te hebben gezegd of dat u de vraag verkeerd had begrepen (CGVS p.9). Niettemin dient te worden vastgesteld dat de vraag in de desbetreffende passage (CGVS p.5) niet voor verkeerde interpretatie vatbaar was. Zo werden er u eerst vragen gesteld over het telefonische contact op de avond van de vechtpartij tussen uw vader en een vriend van uw broer S. Over de inhoud van dat telefoongesprek gaf u aan dat aan uw vader toen gemeld was dat er een vechtpartij was geweest, dat er schoten waren gevallen en dat er een gewonde naar het ziekenhuis werd gebracht. Vervolgens werd u de vraag gesteld of die vriend toen al wist dat het slachtoffer overleden was, waarop u antwoordde dat hij dat toen nog niet wist maar dat de volgende dag de verwanten van het slachtoffer zich bij u thuis hadden gemeld. Op de daaropvolgende vraag of dat het moment was waarop uw vader en u te weten kwamen dat het slachtoffer overleden was, antwoordde u bevestigend. Bijgevolg kan u geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Hiermee samenhangend verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat de familie van de vermoorde persoon nog diezelfde avond van het incident naar jullie huis kwam om een bloedwraak aan te kondigen (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat ze pas de volgende dag - in de voor- of in de namiddag - naar uw huis waren gekomen (CGVS p.5-6). Bijgevolg bent u tegenstrijdig over zowel de dag als over het tijdstip waarop de bloedwraak werd aangekondigd. Toen u met de verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u niet te weten waarom dit zo stond genoteerd (CGVS p.10). Niettemin werden uw verklaringen u in het Russisch voorgelezen en verklaarde u zich middels uw handtekening akkoord met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf u aan de start van het CGVS asielgehoor aan

dat er geen problemen waren tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.1). Bijgevolg kan u wederom geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid geven. Voorts dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegt betreffende het strafonderzoek dat tegen uw broer zou lopen.

U stelde dat u van uw vader hoorde dat uw broer officieel door de autoriteiten werd gezocht voor moord. Ondanks uw vermoeden dat hij uit zelfverdediging handelde verklaarde u dat hij voor moord werd gezocht (DVZ vragenlijst 3.5, CGVS p.7, 11). Bijgevolg is het belangrijk te weten waarom hij van moord wordt beschuldigd en in welke omstandigheden de schietpartij plaatsvond. U kon echter niet concreet zeggen waarom u dacht dat uw broer uit zelfverdediging handelde (CGVS p.11). Verder kon u niet zeggen waar het incident had plaatsgevonden. U stelde enkel dat het misschien in Nazran was omdat uw vader u dit misschien had verteld. Waar in Nazran dit incident had plaatsgevonden kon u niet zeggen (CGVS p.6, 10). U kon verder niet zeggen of de vrienden van uw broer door de autoriteiten werden ondervraagd ondanks het feit dat zij getuige waren van het schietincident en dat dergelijke getuigenissen u meer informatie konden bieden over de omstandigheden waarin het schietincident had plaatsgevonden. Of uw familie een advocaat voor uw broer had aangenomen wist u evenmin te vertellen ondanks het feit dat hij officieel van moord zou zijn beschuldigd. Toen u ten slotte gevraagd werd hoe uw vader te weten kwam dat uw broer officieel voor moord werd gezocht stelde u dat hij enkel had gezegd dat uw broer werd opgespoord en dat u geen bijkomende vragen heeft gesteld (CGVS p.7-8, 11). Een dergelijke onwetendheid en desinteresse aangaande de strafzaak die tegen uw broer werd opgestart is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld. Ter bevestiging van uw verregaande vaagheid kan nog worden opgemerkt dat u er ook geen idee van had welk familielid van de door uw broer gedode persoon zich in Polen bevond (CGVS p.12).

Voorts kan erop worden gewezen dat u geen enkel bewijsstuk aanbrengt dat uw vervolgingsvrees kan staven. Zo legt u geen enkel begin van bewijs neer dat die persoon effectief werd gedood en dat uw broer officieel voor moord wordt opgespoord. Indien er daadwerkelijk een strafzaak tegen uw broer was opgestart kan worden verwacht dat u dit kan staven met bewijsstukken – u wist zelfs niet of er convocaties voor uw broer waren toegekomen (CGVS p.7).

Ten slotte kan bijkomend nog worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met de informatie die in uw internationaal paspoort vervat zit. Zo verklaarde u dat u noch uw vrouw sinds november 2004 nog in Ingoesjetië waren geweest (CGVS p.3, 9). De afgiftedatum van jullie internationale paspoorten zijn echter respectievelijk 11/06/2005 en 21/05/2005 en u verklaarde dat deze in Ingoesjetië werden afgehaald (CGVS p.13). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u voordien had verklaard dat u noch uw vrouw sinds november 2004 in Ingoesjetië waren geweest verklaarde u dat uw vader deze paspoorten had opgehaald en waarschijnlijk ondertekend in uw naam (CGVS p.13). Echter dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat dergelijke documenten in regel persoonlijk dienen te worden afgehaald. Het spreekt daarbij voor zich dat zulk paspoort dient te worden ondertekend door de houder zelf. Bijgevolg zijn er ernstige vermoedens dat, in tegenstelling tot uw bewering, u na november 2004 wel nog in Ingoesjetië bent geweest.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal

burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

Jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen van de kinderen, de huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De pobytkarten van jullie gezin geven aan dat jullie in 2008 een verblijfsvergunning hadden in Polen dewelke 1 jaar geldig was wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.5). Geen van jullie beiden kon echter zeggen waarop deze verblijfsvergunning is gebaseerd (CGVS p.5, CGVS vrouw p.3) en bovendien zijn dergelijke documenten weinig relevant voor de inschatting van jullie actuele vervolgingsvrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Het Belgische medische attest van uw vrouw geeft aan dat zij psychologische problemen heeft omwille van een miskraam die zij in Polen had. Uit het attest kan niet worden opgemaakt dat haar psychische problemen een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door u verklaarde vervolgingsfeiten."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 maart 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Ze gaan in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en passen deze vervolgens toe op het asielrelaas.

Wat betreft het element "zich buiten het land van herkomst bevinden" wijzen verzoekers erop dat ze zich in België bevinden, waar ze hun asielaanvraag hebben ingediend op 30 november 2012.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, leggen verzoekers uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat "vrees volstaat"; de asielzoeker moet volgens hen "niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekers zijn dan ook van mening dat ze terecht kunnen stellen dat ze vervolgd worden en voeren aan dat de commissaris-generaal uitgaat "van de verkeerde veronderstellingen" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekers stellen dat de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip waarop de vader van verzoeker kennis heeft gekregen van de dood van de zakenpartner, berust op een misverstand en een verkeerde interpretatie van de vraag. Ze wijzen op de verklaringen van verzoeker (zie het verhoorverslag van 7 januari 2013, p. 9) waaruit blijkt dat diens vader op diezelfde avond nog een tweede telefoontje kreeg waarbij hij op de hoogte werd gesteld van het overlijden van de zakenpartner.

Betreffende de vraag of de vader van verzoeker het overlijden van de zakenpartner te weten kwam na het bezoek van de familie van de overledene, waarop verzoeker bevestigend had geantwoord, herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij de vraag verkeerd begrepen had, met name dat hij in de veronderstelling was dat de vraag ging over de aankondiging van de bloedwraak. Zij menen derhalve dat de tegenstrijdigheid hem niet ten kwade kan worden geduid.

Aangaande de weerhouden tegenstrijdige verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal over de dag en het tijdstip waarop de bloedwraak werd aangekondigd, stelt verzoeker niet te begrijpen hoe het komt dat in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande genoteerd werd dat de familie van de zakenpartner nog de avond van dezelfde dag is langsgekomen. Ze verwijzen hierbij tevens naar de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal waar hij zegt: *"ik zou het niet weten, misschien toch zelfde dag of misschien verkeerd gezegd ik weet niet waarom zo genoteerd staat"* (zie zijn verhoorverslag, p. 10).

Verzoekers stellen dat de werkelijkheid is zoals verzoeker dit op het Commissariaat-generaal heeft verteld, namelijk dat zijn vader pas de volgende dag bezoek kreeg van de familie van de overleden zakenpartner en dat deze bij die gelegenheid dan de bloedwraak hebben aangekondigd.

Waar aan verzoekers door de commissaris-generaal ten laste wordt gelegd niet te kunnen toelichten in welke omstandigheden het schietincident plaatsvond, noch informatie te kunnen geven over de precieze plaats van de gebeurtenis, verklaren verzoekers dat alles zich heeft afgespeeld in de stad Nasran. Ze erkennen dat verzoeker niet op de hoogte is van de precieze straat. Ze verduidelijken dat het incident plaatsvond op de locatie waar zijn broer, de zakenpartner en nog andere mensen een autohandel hadden, dat tijdens de onderhandelingen een discussie is ontstaan en het pistool van zijn broer per ongeluk afging. Ze verwijzen hierbij tevens naar verzoekers verklaringen dienaangaande (zie zijn verhoorverslag, p. 5).

Verzoekers vinden de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker geen bijkomende vragen heeft gesteld aan zijn vader en het besluit dat zijn onwetendheid en desinteresse afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, onterecht.

Ze voeren aan dat geen gebrek aan interesse kan worden verweten; ze stellen dat verzoeker via zijn vader wist dat zijn broer geseind stond en officieel in beschuldiging was gesteld, dat zijn vader die informatie heeft vernomen van de wijkagent die bij hem thuis was langsgekomen en dat die gegevens door zijn vader aan hem werden doorgegeven.

Ze wijzen erop dat zij bevreesd zijn dat de familie van de vermoorde zakenman hen ook in België zal proberen te vinden en dat dit de reden is waarom ze de uitwisseling van informatie zoveel mogelijk pogen te beperken. Ze verwijzen hierbij naar de verklaringen van verzoeker waarin hij stelt dat hij met zijn ouders enkel over de gezondheid praat en geen lastige vragen wil stellen aangezien zijn vader reeds een hartaanval heeft gehad en zijn moeder aan diabetes lijdt (zie zijn verhoorverslag, p. 7).

Vervolgens geven verzoekers toe dat verzoeker inderdaad niet met zekerheid kan vertellen welk familielid van de vermoorde zakenman zich in Polen bevindt. Ze laten gelden dat de moeder van verzoeker hen daarover op de hoogte heeft gesteld en dat deze enkel wist mee te delen dat het om een neef ging.

Aangaande de vaststelling van het ontbreken van enig bewijs aangaande hun vervolgingsvrees, wijzen verzoekers erop dat ze niet door de autoriteiten zelf gezocht worden, maar door de familie van de vermoorde zakenpartner die uit is op wraak. In dat opzicht vinden ze het logisch *"dat er van dergelijke incidenten, door de familie zelf, geen documenten worden afgeleverd"* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Betreffende de convocaties laten ze gelden *"dat deze zich waarschijnlijk bij de broer van eerste verzoeker bevinden"* en dat zij deze dus niet zelf in hun bezit hebben doch zullen proberen contact op te nemen met het thuisfront en *"deze, als die er zijn, proberen voor te leggen"* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Daarnaast stellen verzoekers zich de vraag of de commissaris-generaal deze documenten wél zou aanvaarden, aangezien hij, van zodra er documenten worden voorgelegd die het asielrelaas bevestigen, deze als zijnde vals afwijst of stelt dat deze documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht en dus niet authentiek zijn.

Over de vaststelling van de commissaris-generaal dat alhoewel ze verklaarden dat ze na november 2004 niet meer in Ingoesjetïë zijn geweest, hun paspoorten respectievelijk werden afgeleverd op 11 juni en 21 juni 2005, wijzen verzoekers erop dat ze hiervoor reeds een verklaarbare uitleg hebben gegeven, met name dat de vader van verzoeker deze documenten in Ingoesjetïë heeft afgehaald. Verzoeker stelt bij zijn eerdere verklaringen te blijven en stelt dat hij de waarheid spreekt.

Verzoekers voeren aan dat ze geen enkele reden hebben om te liegen en herhalen dat de vader van verzoeker de paspoorten heeft opgehaald en in hun namen heeft ondertekend. Mocht het anders zijn, zo stellen ze, dan zouden ze verklaard hebben dat ze deze zelf hebben opgehaald.

Verzoekers stellen dat de handtekening op zijn paspoort niet met de zijne overeenkomt. Ze wijzen erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag verzoeker p. 13)

verzoeker zijn handtekening heeft moeten plaatsen om de gelijkenis met de handtekening in het internationaal paspoort te kunnen vergelijken. Ze menen dat een eenvoudige vergelijking aantoont dat deze handtekeningen verschillen.

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”* in de definitie van vluchteling, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Ze hernemen kort hun asielrelaas en besluiten dat het onmogelijk is om nog zonder vrees voor vervolging in hun land van herkomst te kunnen leven.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”*, verwijzen verzoekers naar rechtsleer en besluiten dat ze de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat de Russische autoriteiten de broer van verzoeker vervolgen voor moord.

Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), alsook van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Ze stellen dat de commissaris-generaal lijkt te negeren dat de subsidiaire bescherming ruimer is dan die geboden door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en wijzen erop dat ook in geval van ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Ze stellen slachtoffer te zullen worden van ernstige schade, enerzijds omwille van de precare veiligheidssituatie in Ingoesjetië en anderzijds omwille van het niet voorhanden zijn van de juiste medische zorgen.

Betreffende de veiligheidssituatie in Ingoesjetië verwijzen ze naar een aantal rapporten waaruit blijkt, volgens verzoekers, dat de situatie allerm minst stabiel en veilig is en de situatie voor gewone burgers erg gevaarlijk is: *“Chechen – Ingush Border Dispute Resembles Demarcation of Interstate Boundary; Eurasia Daily Monitor Volume: 10 issue; 50”*, Jamestown Foundation, van 18 maart 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/242276/351826_en.html; *“The circle of injustice: security operations and human rights violations in Ingushetia”*, Amnesty International, dd. 21 juni 2012; *“World Report 2013 – Russia”*, Human Rights Watch, van 31 januari 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/235757/344679_en.html en *“Reisadvies Rusland”*, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, van 7 maart 2013.

Verzoekers besluiten dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst heel waarschijnlijk zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en in mensonwaardige situaties zullen terechtkomen. Het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus betekent volgens hen het negeren van de onveilige situatie in Ingoesjetië.

Betreffende het risico op het lijden van ernstige schade omwille van het niet voorhanden zijn van de noodzakelijke medische behandeling laten verzoekers gelden dat verzoekster aan erge psychische klachten lijdt waarvoor er in hun land van herkomst geen adequate behandeling is.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wijzen verzoekers erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bijkomende bescherming biedt aan personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekers stellen dat ze bij terugkeer ernstige schade zullen lijden. Zij laten gelden dat de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van verzoeksters ernstige medische problemen ongegrond werd verklaard, ze hiertegen beroep hebben aangetekend en de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing ondertussen heeft ingetrokken en hun medische regularisatieaanvraag op heden dus nog steeds hangende is.

Ze vervolgen dat het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, gelet op het feit dat verzoekster niet voldoende adequate zorgen zal kunnen bekomen voor haar ziekte. Ze verwijzen hierbij naar de website van Artsen zonder Grenzen van 2 februari 2012, te consulteren op <http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>, alsook naar het rapport *“Russian Federation: Tchétchénie: traitement des PTSD, Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic disorder (PTSD)”*, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van 5 oktober 2011.

Verzoekers merken tevens op dat ze ook in Rusland de noodzakelijke medische zorg niet kunnen bekomen; ze voeren aan dat ze zich niet in Rusland kunnen vestigen; ten gevolge van het feit dat een permanente woonregistratie in een Russisch gebied, voor Tsjetsjenen in Rusland, verplicht is om

toegang te kunnen krijgen tot de gezondheidszorg, kan verzoekster geen beroep doen op de gezondheidszorg in Rusland. Ze verwijzen hierbij opnieuw naar het rapport "Russian Federation: Tchétchénie: traitement des PTSD, Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic disorder (PTSD), Organisation Suisse d'aide aux réfugiés" van 5 oktober 2011, alsook naar "Russian Federation Country Specific information", van 12 oktober 2011, hoofdstuk 'Medical Facilities and health information', te consulteren op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_1006.html#medical en "Russie-La population est massivement dépressive", te consulteren op <http://www.francesoir.fr.pratique/sante/russie-population-est-massivement-depressive-37553.html#>.

Volgens verzoekers kan algemeen worden gesteld dat de mentale gezondheidszorg in de Russische Federatie ontoereikend is voor de gezondheidsproblemen waaraan verzoekster lijdt. Ze menen dat de terugkeer naar een land, alwaar verzoekster geen adequate psychologische begeleiding kan krijgen, een onmenselijke behandeling uitmaakt, waardoor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet geschonden is.

Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen "*te vernietigen en te hervormen*" en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing "*te vernietigen en te hervormen*" en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift volgende stukken: "Chechen – Ingush Border Dispute Resembles Demarcation of Interstate Boundary; Eurasia Daily Monitor Volume: 10 issue; 50"; Jamestown Foundation, van 18 maart 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/242276/351826_en.html; "The circle of injustice: security operations and human rights violations in Ingushetia", Amnesty International, van 21 juni 2012; "World Report 2013 – Russia", Human Rights Watch, van 31 januari 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/235757/344679_en.html; "Reisadvies Rusland", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, van 7 maart 2013, geldig op 27 maart 2013; de website van Artsen zonder Grenzen dd. 2 februari 2012, te consulteren op <http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>; "Russian Federation: Tchétchénie: traitement des PTSD", Chechnya: Query response on the treatment of posttraumatic disorder (PTSD), Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van 5 oktober 2011; "Russian Federation Country Specific information", van 12 oktober 2011, hoofdstuk 'Medical Facilities and health information', te consulteren op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_1006.html#medical en "Russie-La population est massivement dépressive", te consulteren op <http://www.francesoir.fr.pratique/sante/russie-population-est-massivement-depressive-37553.html#>.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter.

Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen.

De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming van verzoekers.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het commissariaat-generaal contact opnam met de Poolse autoriteiten om meer informatie in te winnen over de verblijfsstatus van verzoekers in Polen.

Uit het antwoord van 14 februari 2013 de Poolse autoriteiten (zie administratief dossier) blijkt dat verzoekers heden nog steeds een verblijfsstatus hebben in Polen, dit gezien het feit dat de status voor onbepaalde duur is en er in de informatie van de Poolse autoriteiten geen melding wordt gemaakt van een intrekking van hun verblijfsstatus. Deze status is gebaseerd op de toekenning van de 'tolerated stay' op 27 maart 2006. Uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat dit een aparte, nationale beschermingsstatus is, dat niet gebaseerd is op het Vluchtelingenverdrag, noch op de Kwalificatierichtlijn.

Bijgevolg dienen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld worden en dit ten aanzien van de Russische Federatie.

Verzoekers verklaarden hun land te zijn ontvlucht omwille van een bloedwraak die verzoeker zal treffen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers er niet in slagen hun vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats stelt de Raad enkele ernstige tegenstrijdigheden vast die aan de kern van het relaas van verzoekers raken.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer diens zakenpartner in de namiddag van 20 oktober 2004 had neergeschoten en dat zijn vader diezelfde avond gebeld werd door een kennis van zijn broer om hem van het incident op de hoogte te stellen. Op dat ogenblik wist die kennis niet dat die zakenman was overleden.

Verzoeker stelde dat zijn vader dit pas de dag nadien te weten kwam toen de familie van de vermoorde persoon naar hun huis kwam (zie zijn verhoorverslag, p. 5).

Later in het verhoor verklaarde verzoeker echter dat zijn vader al vóór het bezoek van de familie wist dat de man was overleden omdat zijn vader die voorgaande nacht nog een tweede telefoon had gekregen

met het nieuws van zijn dood. Hierna stuurde hij verzoeker en zijn gezin naar zijn oom (zie zijn verhoorverslag, p. 8).

Toen hij met zijn vorige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde verzoeker dat hij dit niet had gezegd of dat hij de vraag verkeerd had begrepen (zie zijn verhoorverslag, p. 9).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de vraag daaromtrent (zie zijn verhoorverslag, p. 5) niet voor verkeerde interpretatie vatbaar is.

Zo werden aan verzoeker eerst vragen gesteld over het telefonische contact tussen zijn vader en een vriend van zijn broer S. op de avond van de vechtpartij. Over de inhoud van dat telefoongesprek gaf verzoeker aan dat aan zijn vader toen gemeld was dat er een vechtpartij was geweest, dat er schoten waren gevallen en dat er een gewonde naar het ziekenhuis werd gebracht. Vervolgens werd hem de vraag gesteld of die vriend toen al wist dat het slachtoffer overleden was, waarop verzoeker antwoordde dat hij dat toen nog niet wist maar dat de volgende dag de verwanten van het slachtoffer zich bij hem thuis hadden gemeld. Op de daaropvolgende vraag of dat het moment was waarop hij en zijn vader te weten kwamen dat het slachtoffer overleden was, antwoordde verzoeker bevestigend.

De Raad merkt op dat in het verzoekschrift de eerdere verklaring van verzoeker dat hij de vraag verkeerd begrepen had en dat hij in de veronderstelling was dat de vraag ging over de aankondiging van de bloedwraak, enkel herhaald wordt. Het louter herhalen van een verklaring, zonder de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, volstaat echter niet. De Raad wees er immers zonet op dat uit het verhoorverslag onomstotelijk blijkt dat de betreffende vraag niet vatbaar is voor verkeerde interpretatie. Bijgevolg bieden verzoekers geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Hiermee samenhangend stelt de Raad vast dat verzoeker in de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaarde dat de familie van de vermoorde persoon nog diezelfde avond van het incident naar hun huis kwam om een bloedwraak aan te kondigen (zie "vragenlijst", nr. 3.5).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat ze pas de volgende dag naar hun huis waren gekomen (zie zijn verhoorverslag, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker dat de familie van de overleden zakenman in de voor- of namiddag de bloedwraak kwamen aankondigen (zie zijn verhoorverslag, p. 10). Bijgevolg is hij tegenstrijdig zowel over de dag als over het tijdstip waarop de bloedwraak werd aangekondigd.

Toen hij met de verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd, stelde verzoeker het volgende: *"ik zou het niet weten, misschien toch zelfde dag of misschien verkeerd gezegd ik weet niet waarom zo genoteerd staat"* (zie zijn verhoorverslag, p.10).

De herhaling van deze verklaring in het verzoekschrift volstaat echter niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. De verklaringen werden hem immers in het Russisch voorgelezen en verzoeker verklaarde zich middels zijn handtekening akkoord met de genoteerde verklaringen. Bovendien gaf verzoeker bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal aan dat er geen problemen waren tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie zijn verhoorverslag verzoeker, p.1).

De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt niet verklaard.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegt betreffende het strafonderzoek dat tegen zijn broer zou lopen.

Hij verklaarde dat hij van zijn vader vernam dat zijn broer officieel door de autoriteiten werd gezocht voor moord. Ondanks zijn vermoeden dat zijn broer uit zelfverdediging handelde verklaarde hij dat deze voor moord werd gezocht (zie "vragenlijst", nr. 3.5; zie zijn verhoorverslag, p. 7, 11).

Bijgevolg is het belangrijk te weten waarom zijn broer van moord wordt beschuldigd en in welke omstandigheden de schietpartij plaatsvond. Verzoeker kon echter niet concreet zeggen waarom hij dacht dat zijn broer uit zelfverdediging handelde (zie zijn verhoorverslag, p.11). Verder kon hij niet zeggen waar het incident had plaatsgevonden. Hij stelde enkel dat het misschien in Nazran was omdat zijn vader hem dit misschien had verteld. Waar in Nazran dit incident had plaatsgevonden, kon hij overigens niet verduidelijken (zie zijn verhoorverslag, p. 6, 10). Hij kon verder niet zeggen of de vrienden van zijn broer door de autoriteiten werden ondervraagd ondanks het feit dat ze getuige waren van het incident.

Of zijn familie een advocaat voor zijn broer had aangezocht, wist verzoeker evenmin. Op de vraag hoe zijn vader wist dat zijn broer officieel voor moord werd gezocht, verklaarde hij dat zijn vader enkel had gezegd dat zijn broer werd opgespoord en dat hij geen bijkomende vragen heeft gesteld (zie zijn verhoorverslag, p. 7, 8, 11).

Verzoeker had er ook geen idee van welk familielid van de door zijn broer gedode persoon zich in Polen bevond (zie zijn verhoorverslag, p.12).

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift dat alles zich heeft afgespeeld in de stad Nazran. Ze erkennen dat verzoeker niet op de hoogte is van de precieze straat, doch verduidelijken dat het incident plaatsvond op de locatie waar zijn broer, de zakenpartner en nog andere mensen een autohandel hadden, dat tijdens de onderhandelingen een discussie is ontstaan en het pistool van zijn broer per ongeluk afging. Ze verwijzen hierbij tevens naar verzoekers verklaringen dienaangaande (zie zijn verhoorverslag, p. 5).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal geenszins verklaarde dat de autohandel de precieze locatie van het incident betrof. Hij verklaarde wel *“mijn broer S. en N. hebben elkaar ergens ontmoet buitenshuis”* (zie zijn verhoorverslag, p. 5). Gevraagd naar de specifieke locatie, antwoordde verzoeker *“gemeente Nazran, maar waar precies zou ik niet weten”* (zie zijn verhoorverslag, p. 6). De nuancering die verzoeker duidelijk post-factum aanbrengt in een poging om zijn onwetendheid te herstellen, wordt derhalve door de Raad niet aangenomen.

Waar verzoekers vervolgens stellen dat verzoeker via zijn vader wist dat zijn broer geseind stond en officieel in beschuldiging was gesteld, dat zijn vader die informatie heeft vernomen van de wijkagent die bij hem thuis was langsgekomen en dat die gegevens door zijn vader aan hem werden doorgegeven, antwoordt de Raad dat verzoekers hiermee toegeven dat de vader van verzoeker via de wijkagent derhalve informatie had kunnen bekomen. Het feit dat hij zelfs zijn vader niet om meer informatie vroeg -ongeacht of deze hierover beschikte- stelt zijn gebrek aan interesse in het licht.

Het verweer van verzoekers dat ze angst hebben dat de familie van de vermoorde man hen ook in België zal weten te vinden en dat ze daarom de uitwisseling van informatie zoveel mogelijk willen beperken, volstaat niet om verzoekers onwetendheid en desinteresse goed te maken. Verzoekers wijzen immers zelf op de eerdere verklaring van verzoeker waarin hij stelt dat hij met zijn ouders enkel over de gezondheid praat en geen lastige vragen wil stellen aangezien zijn vader reeds een hartaanval heeft gehad en zijn moeder aan diabetes lijdt (zie zijn verhoorverslag, p. 7). Indien verzoekers werkelijk een vrees zouden koesteren dat ze in België zouden worden opgespoord door de familieleden van de vermoorde man, is het tegenstrijdig om over bepaalde onderwerpen wel via de telefoon te spreken en over andere onderwerpen niet. Indien de familieleden van de vermoorde man hen werkelijk via hun telefonisch contact zou kunnen opsporen, kan worden verwacht dat verzoekers elk telefonisch contact vermijden.

Bovendien wijst de Raad erop dat bedoeld incident dateert van 20 oktober 2004 en verzoekers hun land van herkomst pas verlieten in juni 2005. Derhalve kan een oppervlakkig telefonisch contact niet dienstig worden ingeroepen om hun verregaande onwetendheid te verklaren.

Verzoekers tonen immers niet aan dat ze, toen ze zich nog in hun land van herkomst bevonden, een ernstige poging hebben ondernomen om meer informatie te bekomen omtrent de omstandigheden van het incident en de in verdenkingstelling van zijn broer.

Vervolgens erkennen verzoekers in hun verzoekschrift dat verzoeker niet kan vertellen welk familielid van de vermoorde zakenman zich in Polen bevindt. Hun verweer dat de moeder van verzoeker hen op de hoogte heeft gesteld en dat zij enkel wist dat het om een neef van de familie ging, volstaat niet om hun onwetendheid te verklaren; indien ze de familieleden van de vermoorde man werkelijk vrezen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze -al dan niet via verzoekers moeder- pogingen ondernemen om te achterhalen om welk familielid het precies gaat.

Ook dit element draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Er wordt ook opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt tot staving van zijn relaas. Zo legt hij geen enkel begin van bewijs neer van de dood van die man, noch dat zijn broer van de moord wordt beticht. Indien er daadwerkelijk een strafzaak tegen zijn broer was opgestart, kan worden verwacht dat hij dit kan staven. Verzoeker wist echter zelfs niet of er convocaties voor zijn broer waren toegekomen (zie zijn verzoekschrift, p.7).

Verzoekers laten in hun verzoekschrift van 27 maart 2013 gelden *“dat deze zich waarschijnlijk bij de broer van eerste verzoeker bevinden”* en dat zij deze dus niet zelf in hun bezit hebben doch zullen proberen contact op te nemen met het thuisfront en *“deze, als die er zijn, proberen voor te leggen”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen convocaties hebben neergelegd. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat deze inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met relevante documenten. Indien dergelijke documenten niet worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van dergelijke documenten te staven.

Ook de stelling in het verzoekschrift dat zo er documenten worden voorgelegd deze meestal door de commissaris-generaal worden afgewezen als valse documenten of als documenten die gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, is heeft slechts de waarde van een blote bewering. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers geen enkel document neerleggen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekers niet overeenkomen met de informatie die in hun internationaal paspoort vermeld wordt.

Zo verklaarde verzoeker dat hijzelf, noch zijn vrouw, sinds november 2004 nog in Ingoesjetië waren geweest (zie zijn verhoorverslag, p. 3 , 9). De afgiftedata van hun internationale paspoorten zijn echter respectievelijk 21 mei en 11 juni 2005 en verzoeker verklaarde dat deze in Ingoesjetië werden afgehaald (zie zijn verhoorverslag, p.13). Na confrontatie met zijn verklaring dat hijzelf, noch zijn vrouw, sinds november 2004 in Ingoesjetië waren geweest, stelde hij dat zijn vader deze paspoorten had opgehaald en waarschijnlijk ook heeft ondertekend in zijn naam (zie zijn verhoorverslag, p.13).

Echter dient op basis van de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, te worden vastgesteld dat dergelijke documenten in de regel persoonlijk dienen te worden afgehaald. Het spreekt daarbij voor zich dat zulk paspoort dient te worden ondertekend door de houder zelf.

Bijgevolg zijn er ernstige vermoedens dat verzoeker en zijn vrouw na november 2004 wel nog in Ingoesjetië zijn geweest.

Verzoekers ontkennen dit en stellen dat de handtekening op het paspoort van verzoeker niet met de zijne overeenkomt. Ze halen aan dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zijn handtekening heeft moeten plaatsen om deze te vergelijken met de handtekening geplaatst in het internationaal paspoort en dat blijkt dat deze handtekeningen verschillen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het verhoor de handtekening op zijn internationaal paspoort werd getoond, en dat deze hierop antwoordde dat het waarschijnlijk de handtekening van zijn vader is (zie zijn verhoorverslag, p. 13). Uit het verhoorverslag blijkt niet dat aan verzoeker werd gevraagd een handtekening te plaatsen.

Hun uitleg dat de vader van verzoeker de internationale paspoorten heeft afgehaald en ondertekend, wordt niet aangenomen; het vermoeden blijft bestaan.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de vervolgingsfeiten en het gebrek aan enig begin van bewijs dienaangaande ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De paspoorten, de geboortebewijzen van de kinderen, de huwelijksakte en het rijbewijs van verzoeker bevatten enkel persoonlijke gegevens.

De pobytkarten geven aan dat ze in 2008 een verblijfsvergunning hadden in Polen was, wat echter niet in twijfel wordt getrokken (zie het verhoorverslag verzoeker, p. 5).

Deze status is gebaseerd op de toekenning van de 'tolerated stay' op 27 maart 2006. Uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat dit een aparte, nationale beschermingsstatus is, dat niet gebaseerd is op het Vluchtelingenverdrag, noch op de Kwalificatierichtlijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers ook niet konden zeggen waarop deze verblijfsvergunning was gebaseerd (zie zijn verhoorverslag, p. 5; zie haar verhoorverslag, p. 3).

Het Belgisch medisch attest geeft aan dat verzoekster psychologische problemen heeft omwille van een miskraam in Polen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren naast hun problemen omwille van de moord door hun broer nog aan dat verzoekster aan een psychische aandoening lijdt wat een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Wat betreft deze vraag om subsidiaire bescherming wijst de Raad op artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Uit het verzoekschrift (zie p.12) blijkt dat de beslissing houdende de ongegrondverklaring van de medische regularisatieaanvraag van verzoekster, ingetrokken werd zodat de medische regularisatieaanvraag dus nog steeds hangende is.

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat verzoekster geen beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie welke door de commissaris-generaal bij het administratief dossier is gevoegd, en die de Raad laat prevaleren op de info die door verzoekers wordt aangebracht, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar een aantal rapporten waaruit zou blijken dat de situatie allerminst stabiel en veilig is en de situatie voor gewone burgers erg gevaarlijk is.

Betreffende het document “The circle of injustice: security operations and human rights violations in Ingushetia” dd. 21 juni 2012 van Amnesty International, merkt de Raad vooreerst op dat dit document dateert van meer dan een jaar geleden, en derhalve niet actueel kan worden genoemd, waardoor het bezwaarlijk kan worden gehanteerd voor de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Ingoesjetië. Betreffende de overige door verzoekers aangebrachte documenten (“Chechen – Ingush Border Dispute Resembles Demarcation of Interstate Boundary; Eurasia Daily Monitor Volume: 10 issue; 50”, Jamestown Foundation, van 18 maart 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/242276/351826_en.html; “World Report 2013 – Russia”, Human Rights Watch, van 31 januari 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/235757/344679_en.html; “Reisadvies Rusland”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, van 7 maart 2013), waaruit blijkt dat hoewel de veiligheidssituatie in Ingoesjetië verbeterd is, de Republiek nog steeds een onzekere plaats is; dat vier lokale inwoners gekidnapt werden; dat in 2012 het aantal activiteiten van de rebellen in Ingoesjetië gestegen is en waarbij 10 burgers het leven lieten en 21 burgers gewond raakten en dat reizen naar o.a. Ingoesjetië worden afgeraden omwille van het risico op terroristische aanslagen, merkt de Raad op dat dit geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Hoewel er inderdaad nog incidenten voorkomen waarbij burgerslachtoffers kunnen vallen -wat door de Raad niet wordt ontkent- kunnen de getallen waarvan sprake in deze documenten geenszins aantonen dat burgers uit Ingoesjetië op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van het geweld in de republiek.

De Raad is na kennisname van de informatie dan ook van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Verzoekers vragen in hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet derhalve geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE